

Arrest

nr. 181 369 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2016 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"Aan de Mevrouw:
(...)"*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/10/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1 * voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

■ 2* een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV AN.12.LB.131785/2016 van de politie zone van PZ Antwerpen.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27/06/2016 dat haar betekend werd op 27/06/2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10 Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

+ motiveren waarom de beslissing noodzakelijk is ter vrijwaring van een fundamenteel belang van de samenleving en dat dit belang primeert op de overige belangen.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de proportionaliteitstoets, schending van artikel 8 EVRM en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht schending van de proportionaliteitstoets, schending van artikel 8 EVRM en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent.

De staatssecretaris argumenteert zijn beslissing als volgt:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.131785/2016 van de politie zone van PZ Antwerpen).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27/06/2016 dat haar betekend werd op 27/06/2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. (...)

+ motiveren waarom de beslissing noodzakelijk is ter vrijwaring van een fundamenteel belang van de samenleving en dat dit belang primeert op de overige belangen.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoekster verwijst in de eerste plaats naar de loutere standaard-motivering van de beslissing van de staatssecretaris. In casu gaat het om een beslissing waarbij de staatssecretaris in amper 20 lijnen (!) een inreisverbod van drie jaar motiveert. Deze motivatie staat daarenboven vol onzorgvuldigheden en onjuistheden. Een oplijsting:

- Het ‘winstgevend karakter van deze feiten’

Verzoekster werd betrapt op het stelen van enkele verzorgingsproducten in een filiaal van de winkelketen ‘Kruidvat’.

Verzoekster wenste deze goederen in geen geval door te verkopen, doch zouden deze enkel dienst doen voor haar kinderen, haar gehandicapte broer en voor zichzelf. Het moge duidelijk zijn dat een beperkte hoeveelheid verzorgingsproducten kunnen beschouwd worden als ‘winstgevend’.

- Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27/06/2016 dat haar betekend werd op 27/06/2016.

Deze stelling klopt, doch verzoekster heeft tegen deze beslissing thans nog een beroep lopen voor uw Raad met rolnummer 192.750. in deze zaak is er tot op heden nog geen arrest geveld.

- Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd

Een duidelijk teken dat het om een standaardmotivatie gaat is het feit dat men naar verzoekster verwijst als ‘hem’ terwijl verzoekster uiteraard een ‘zij’ is.

- Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar (...)

Ook hier wederom enkele tekenen dat het om een loutere standaardmotivatie gaat: zo spreekt men over reden(en), en niet over een reden of redenen. Bovendien volgt er een standaardmotivatie met betrekking tot het hebben van kinderen.

- + motiveren waarom de beslissing noodzakelijk is ter vrijwaring van een fundamenteel belang van de samenleving en dat dit belang primeert op de overige belangen.

Deze zin had vervangen moeten worden door een daadwerkelijke motivering en betreft volgens verzoekster slechts een ‘geheugensteuntje’ voor de staatssecretaris.

Eens te meer een teken dat het in casu om een loutere standaardmotivatie gaat.

- Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Opnieuw vergeet men dat het in casu om een vrouw gaat en niet om een man.

Bovendien kan niet aanneembaar worden gemaakt dat verzoekster door het stelen van enkele verzorgingsproducten de openbare orde daadwerkelijk zou schaden.

- Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel

Wederom een slordigheid: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Men vergeet opnieuw een woord in een zin. Dit moet uiteraard zijn: ‘openbare orde’.

Verzoekster verblijft inderdaad nog illegaal in België, doch wenst zich met haar verblijf in regel te stellen, zoals blijkt uit het hoger aangehaalde beroep tegen een eerdere beslissing van de staatssecretaris.

- Conclusie

Uit al de bovenstaande elementen dient te worden afgeleid dat er in eerste instantie niet is voldaan aan de formele en de materiële motiveringsplicht. Één en ander blijkt uit de vele slordigheden, onvolledigheden en onjuistheden in de zeer korte motivering. Het betreft een loutere standaardmotivatie die in geen geval op een grondige wijze is aangepast aan de situatie van verzoekster!

Als gevolg hiervan is het proportionaliteitsbeginsel eveneens geschonden, gelet op het feit dat de familie van verzoekster in België woont, zij hier instaat voor de verzorging van haar gehandicapte broer, haar kinderen hier naar school gaan en haar goede integratie in de Belgische samenleving. Het opleggen van een inreisverbod van maar liefst drie jaar is derhalve niet proportioneel in vergelijking met de (familiale, sociale en financiële) gevolgen voor verzoekster.

Ook het recht op familieleven conform artikel 8 EVRM wordt door huidige beslissing geschonden, gelet op het feit dat verzoekster kinderen heeft die in België naar school gaan, en gelet op het feit dat verzoekster erg veel familie in België.

De Staatssecretaris oordeelde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden aangetoond worden door verzoeker.

De term "buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is om de aanvraag in het buitenland te doen. Er dient geen overmacht te worden aangetoond.⁵

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden inacht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene.⁶

Doordat verzoekster evenwel aantoonde dat zij volledig is geïntegreerd in de Belgische samenleving, doordat zij heeft afdoende heeft aangetoond dat het voor hem haar moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag tot machtiging van verblijf te doen.

Verzoeker zou immers zeer lang worden gescheiden van haar zwaar zorgbehoevende broer. De broer van verzoekster is immers zwaar gehandicapt, zoals hierboven uiteengezet.

Tevens houdt een verplichte terugkeer een schending van artikel 8 EVRM in.

Verzoekster heeft op basis van dit artikel immers het recht zich bij haar broer te vestigen en de zorg van hem op zich te nemen.

Er thans ontegensprekelijk sprake van een bijzondere omstandigheid welke de aanvraag conform artikel 9bis rechtvaardigt. Indien men verzoekster zou terugwijzen naar haar land van herkomst om aldaar de gebruikelijke procedure te volgen, dan heeft dit zware consequenties voor de gehandicapte broer van verzoekster. Hij zou immers aan zijn lot worden overgelaten voor de (vermoedelijk zeer lange) periode dat verzoekster in haar land van herkomst zou moeten doorbrengen. De broer van verzoekster dient zich immers permanent met twee krukken voort te bewegen ter ondersteuning van zijn scheefgegroeide knie- en ruggewrichten. De broer van verzoekster werd om deze redenen dan ook op basis van zijn medische problematiek geregulariseerd.

Het moge duidelijk zijn dat de staatssecretaris het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Staatssecretaris heeft bij zijn beslissing geen rekening gehouden met deze concrete omstandigheden en schendt bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Er kan worden aangenomen dat in de bestreden beslissing zowel een motivering is voorzien waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod als een motivering waarom er wordt geopteerd voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij maakt ook geenszins aannemelijk dat het hier zou gaan om een standaardmotivering nu expliciet wordt gewezen op de feitelijkeheden die het dossier van de verzoekende partij kenmerken. Het loutere feit dat de bestreden beslissing een materiële vergissing bevat waar de verzoekende partij als een "hem" in plaats van een "haar" wordt aangesproken, maakt niet dat niet duidelijk blijkt dat het wel degelijk gaat om verzoekende partij en de feitelijkeheden die haar dossier kenmerken. Ook waar de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat men spreekt over reden(en) en niet over een reden of redenen kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij spijkers op laag water zoekt. Verder blijkt dat de gemachtigde ook expliciet ingaat op de reden waarom het hoger belang van de kinderen in casu niet tot een andere beslissing kan leiden. Immers wordt gesteld dat hoewel het hoger belang van de kinderen een primordiaal karakter heeft dit daarom nog geen absoluut karakter heeft en dat het niet onmogelijk is om rekening te houden met andere belangen. Zo heeft de verwerende partij gewezen op het feit dat verzoekende partij er niet aan getwijfeld heeft op illegale wijze op het

grondgebied te verblijven en de openbare orde te schaden waarbij gewezen wordt op de winkeldiefstal. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat zonder meer een standaardzin “+ *motiveren waarom de beslissing noodzakelijk is ter vrijwaring van een fundamenteel belang van de samenleving en dat dit belang primeert op de overige belangen*” gezien deze zin gevolgd wordt door een specifieke motivering terzake. Het loutere feit dat in deze specifieke motivering het woord “orde” is weggevallen daar waar het voor iedereen duidelijk is dat het gaat om de “openbare orde” waarop de verwerende partij doelt, maakt evenmin dat er een gebrek is in de motivering.

Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

2.3. In casu blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere haar betekende verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij betwist dit motief niet. Derhalve dient in dergelijk geval de verwerende partij een inreisverbod op te leggen. Het argument van verzoekende partij dat zij tegen deze beslissing beroep zou hebben aangetekend maakt niet dat zij daarom vrijgesteld is gevolg te geven aan deze verwijderingsmaatregel nu dergelijk beroep geen schorsende werking heeft en ingevolge het “*privilège du préalable*” een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. De verwerende partij verwijst dan ook terecht naar deze eerdere verwijderingsmaatregel. Bovendien mist het betoog van verzoekende partij ook volledig feitelijke grondslag nu uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt dat zij enkel een beroep heeft ingesteld tegen de afgewezen regularisatieaanvraag (rolnr. 192 750) en zij geenszins een beroep heeft ingesteld tegen de verwijderingsmaatregel van 27 juni 2016.

Het loutere feit dat de verwerende partij daarnaast nog motiveert onder het luik waarom een inreisverbod wordt opgelegd dat verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gelet op de winkeldiefstal en het daaruit voortvloeiend winstgevend karakter, betreft in die optiek slechts een overtoollige motivering waarbij kritiek daarop geen afbreuk kan doen aan het determinerend motief

waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel.

2.4. Waar verzoekende partij kritiek uit op het feit dat een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd en zij meent dat de winkeldiefstal bezwaarlijk als winstgevend kan beschouwd worden, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geenszins betwist dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan winkeldiefstal. Door deze diefstal doet verzoekende partij aan persoonlijke verrijking zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen opwerpt. Het betoog dat zij deze goederen niet wenste door te verkopen en de persoonlijke appreciatie van verzoekende partij aangaande de hoeveelheid gestolen goederen waardoor volgens haar niet van "winstgevend" kan gesproken worden, daargelaten de vraag of de bewering dat ze de goederen niet wou doorverkopen klopt, doet dan ook geen afbreuk aan de bevinding van de verwerende partij dat verzoekende partij gelet op deze winkeldiefstal dewelke een winstgevend karakter heeft de openbare orde heeft geschaad.

2.5. Verzoekende partij betwist voorts geenszins dat zij zich op illegale wijze op het grondgebied ophoudt. Haar argumentatie dat zij haar verblijf in regel wil stellen en zij beroep heeft aangetekend tegen de weigering van haar regularisatieaanvraag, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. De Raad benadrukt dat de regularisatieaanvraag van verzoekende partij op 27 juni 2016 onontvankelijk werd verklaard en dat zij tegelijkertijd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg. Het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met deze onontvankelijkheidsbeslissing en hiertegen beroep heeft aangetekend maakt niet dat zij zich niet dient te gedragen naar deze beslissingen en het grondgebied niet dient te verlaten. Het beroep dat verzoekende partij heeft ingediend is immers niet schorsend. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing bij arrest nr. 179 539 van 15 december 2016 werd verworpen.

2.6. Verzoekende partij meent voorts dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden omdat zij familie in België heeft wonen, zij instaat voor de verzorging van haar gehandicapte broer, haar kinderen hier naar school gaan en haar goede integratie in België. Zij meent tevens dat artikel 8 EVRM is geschonden.

2.7. Zoals evenwel blijkt heeft de verwerende partij reeds een antwoord gegeven in de beslissing van 27 juni 2016 inzake de regularisatieaanvraag van verzoekende partij op de elementen van de gehandicapte broer, de familie in België en artikel 8 EVRM, alsook het schoolgaan van de kinderen.

Zo heeft de verwerende partij geoordeeld:

"Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij de mantelzorger zou zijn van haar oudere broer, (...) (R.R. xxxxxxxxxxxxxxxx) die over verblijfsrecht beschikt. Haar broer is zwaar gehandicapt en zou zich amper kunnen beredderen. Verzoekster zou tegemoet komen aan de dringende nood van mantelzorg in hoofde van haar oudere broer. Niettegenstaande betrokkene inderdaad aantoonde dat haar oudere broer erkend werd als persoon met een handicap, toont betrokkene op geen enkele manier aan dat hij nood heeft aan mantelzorg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat mijnheer (...) mantelzorg zou nodig hebben. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken dat niettegenstaande het feit haar broer een invaliditeitsuitkering ontvangt hij daarnaast ook werkzaam is (hij legt recente loonfiches voor). Dit ondermijnt verder de bewering dat haar broer zich niet kan beredderen en nood heeft aan mantelzorg. Indien mantelzorg toch nodig zou blijken dan toont betrokkene niet aan waarom deze mantelzorg niet verschaft kan worden door haar andere broer, (...) (R.R. xxxxxxxxxxxxxxxx) of door diens meerderjarige kinderen (...) (R.R. xxxxxxxxx), (...) (R.R. xxxxxxxxx) en (...) (R.R. xxxxxxxxxxxxxxxx) of door haar zus, (...) (R.R. xxxxxxxxx) of door de verschillende andere familieleden (met name (...), (...), (...) en (...)) wiens identiteitskaarten betrokkene voorlegt. Volledigheidshalve merken we op dat haar broer reeds sinds 2003 op het Belgische grondgebied verblijft en dit terwijl betrokkene pas ten vroegste sinds 2015 (eerste bewijs van verblijf is inschrijvingsfiche kinderen d.d. 28.08.2015) in België verblijft. Haar broer was dus perfect in staat om zichzelf te handhaven gedurende jaren zonder de mantelzorg van betrokkene. Betrokkene toont evenmin aan dat de medische situatie van haar broer zodanig verslechterd is dat mantelzorg nodig is. Betrokkene legt geen enkel recent medisch attest voor met betrekking tot de gezondheidstoestand van haar broer. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat mantelzorg vereist is en daar haar broer zich bovendien kan beroepen op verschillende andere familieleden. Betrokkene verwijst verder in dit kader naar het verdrag van personen met een handicap. Echter, betrokkene kan zich niet nuttig beroepen op dit verdrag daar zij niet de persoon met een handicap is en

daar haar broer, die wel erkend werd als persoon met een handicap, over alle nodige voorzieningen beschikt daar hij over permanent verblijfsrecht beschikt en bovendien omringd wordt door verschillende familieleden. Betrokkene toont dus niet aan de rechten van haar broer en dus het verdrag van personen met een handicap geschonden zouden worden.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat verschillende familieleden de of Belgische nationaliteit hebben verworven of legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Met betrekking tot het voorgelegde attest dat betrokkene geen inkomsten had in Marokko in het jaar 2015 en dat haar broer (...), haar af en toe geld opstuurde, merken we op dat dit niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat ze geen andere familieleden meer heeft in Marokko op wiens steun ze kan rekenen. Betrokkene toont evenmin aan dat ze niet zou rekenen op de verdere steun van haar Belgische familieleden als zij terug tijdelijk in Marokko zou verblijven. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkele informatie verschaft over de vader van haar kinderen, evenmin legt ze enig geboortebewijs of identiteitsbewijs voor van haar kinderen. Betrokkene toont aldus niet aan dat ze niet kan rekenen op de steun van de vader van haar kinderen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)"

Zoals blijkt heeft de gemachtigde voorafgaand aan de bestreden beslissing standpunt ingenomen over het argument van verzoekende partij dat zij als mantelzorger zou instaan voor haar broer en geoordeeld waarom dit niet kan aanvaard worden. Eveneens werd vastgesteld dat de kinderen van verzoekende partij nog maar sinds 28 augustus 2015 in België zijn en niet blijkt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien werd er op gewezen dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf zodat het de moeder - verzoekende partij zelf - is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Ook aangaande de financiële gevolgen indien verzoekende partij terug naar het herkomstland zou moeten werd een standpunt ingenomen. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat met deze elementen geen rekening werd gehouden voor het treffen van de bestreden beslissing of nog, dat deze elementen een andere beoordeling inzake de bestreden beslissing hadden kunnen inhouden.

De Raad wijst er nogmaals op dat het beroep tegen voormelde beslissing verworpen werd bij arrest nr.179 539 van 15 december 2016. Uit de beschikking die op 11 oktober 2016 werd opgesteld blijkt dat de Raad daarin ondermeer oordeelde dat de verzoekende partij het element integratie niet heeft opgeworpen in haar aanvraag zodat de verwerende partij het niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Thans stelt de verzoekende partij opnieuw dat geen rekening werd gehouden met haar integratie, maar de vaststelling dat zij deze voorgehouden integratie niet heeft aangewend als argument waarom zij niet terug kan naar het herkomstland tezamen met de vaststelling dat verzoekende partij pas sinds augustus 2015 op het Belgische grondgebied verblijft en derhalve dit een zeer kortstondig verblijf betreft en het feit dat zij zich bezondigd heeft aan een winkeldiefstal, kan zij niet overtuigen met de stelling alhier geïntegreerd te zijn zonder daartoe meer specifieke en concrete stukken over te leggen. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij met een niet bewezen argument zou moeten rekening houden.

Waar verzoekende partij nog een schending van artikel 8 EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen scheiding teweeg brengt tussen verzoekende partij en haar kinderen zodat in dat opzicht geen schending van het gezinsleven van de verzoekende partij zich voordoet.

Wat betreft de aanwezigheid van de overige gezinsleden op het Belgische grondgebied wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige verwanten niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Zoals blijkt uit de afwijzing van de regularisatieaanvraag en nu verzoekende partij geen andere elementen voorlegt waaruit een band van afhankelijkheid bestaat met de op het Belgische grondgebied verblijvende verwanten, kan verzoekende partij niet overtuigen waar zij meent dat het bestreden inreisverbod een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Daarenboven wijst de Raad erop dat niks de verzoekende partij verhindert via moderne communicatiemiddelen het contact te behouden met haar in België verblijvende familieleden of dat deze familieleden haar komen bezoeken in het herkomstland.

2.8. Waar de verzoekende partij voorts nog een inhoudelijke kritiek levert op de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 27 juni 2016 wijst de Raad erop dat deze kritiek in kader van onderhavig beroep niet dienstig kan worden aangevoerd daar deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Volledigheidshalve wijst de Raad er nogmaals op dat het beroep tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing verworpen werd bij arrest nr. 179 539 van 15 december 2016.

2.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

De kosten van het beroep komen ten laste van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER